

KAPITOLA 1

NATHAN DANIEL MCBRIDE LEŽEL NATAŽENÝ na posteli v pokoji v hotelu Crown Plaza v San Diegu a hleděl do stropu. S povzdychnutím si sáhl na obličej, kde mu tři hluboké jizvy připomínaly jiný čas a jinou dobu. Nejdelší jizva začínala u levého ucha, procházela přes levou líc a končila na špičce brady. Další vedla diagonálně od horní části čela přes kořen nosu a dále poznamenávala levou líc. Viditelně nejhorší jizva vyrývala hluboký oblouk od spánku až po čelist. Opravdu pěkná práce, tahle jizva. Svých sto-pětadevadesát centimetrů a sto deset kilogramů udržoval Nathan ve vrcholné fyzické kondici, i když jeho pětáctýřicáté narozeniny už byly za rohem.

Obrátil se na bok k ženě ležící vedle něj. V kontrastu s ním měla Mara pokožku bez poskvrnky. Ve svých pětadvaceti letech byla téměř dokonale krásná. Ale co na ní oceňoval nejvíce, byla skutečnost, že jen zřídkakdy přerušovala jejich mlčenlivé chvíle.

„Poděkoval jsem ti vůbec někdy?“

Přehodila nohu přes jeho hýždě. „Děkovat mně? To já bych spíš měla děkovat tobě. Nejsi jako ostatní.“

Ostatní. Pocítil to jako políček do tváře. Popírání skutečnosti bylo tak sebestředné. Mara byla prostitutka. On byl její šamstr. *Jeden* z jejích šamstrů, připomněl si. Jistě, vídali se dvakrát týdně už po osm měsíců, ale jaký to byl vztah? Prázdný. Nikam nevedl. Ona byla tak krásná a on

byl... Co? Dělalý ho jizvy ošklivým? Nebo to bylo něco jiného? Jako to, čím se živil? Uvažoval, jak odlišný by jeho život byl, kdyby se nestal námořním pěšákem. Měl by ženu a děti? Domov? Ne pouze střechu nad hlavou, ale skutečný domov s pocitem smyslu a sounáležitosti? Na ničem z toho teď už nezáleželo. Hned po vysoké škole nastoupil k námořní pěchotě a objevil v sobě přirozené nadání, o kterém vůbec nevěděl. Byl vynikající střelec a mariňákům netrvalo dlouho, než to zjistili. U sboru námořní pěchoty strávil sedm let jako elitní průzkumník-odstřelovač a poté ho naverbovala CIA.

Jeho kariéra skončila náhle před deseti lety po jedné zpackané operaci. Padl do rukou sadistického vyšetřovatele a přestál tři týdny čirého mučení. Jeho nikaragujský vyšetřovatel ho rozkrájel jako martinskou husu. Po celém těle měl v asi dva a půl centimetrových intervalech křížem krážem jizvy, takže vypadal jako lidský proutěný košík. Nakonec ho vyšetřovatel ukřižoval v těsné kleci, v níž byl nucen stát. Po čtyřech dnech a nocích strávených vestoje, bez jídla nebo vody, byla bolest v nohách doslova oslepující. Zmítala jím infekce a horečka, střídavě ztrácel a opět nabýval vědomí.

„Kde jsi?“

„Huh?“

„Zase ses někam zatoulal.“

„Omlouvám se.“

Ukazováčkem přejela po jedné z jizev na jeho prsou.

„Jsi šťastná, Maro?“

„Nikdy dřív ses mě na to nezeptal.“ Usmála se, ale úsměv jí nedosáhl do očí. „V pátek se s tebou nemůžu sejít.“

Posadil se. „Cože? Proč?“

„Ššš.. to je okej. Mám jinou schůzku. Velké zvíře z nějaké farmaceutické společnosti. Karen to sjednala.“

„Maro, jestli jde o peníze...“

Dotkla se jeho rtů. „Jsi ke mně štědrý. O peníze nejde.“

„Můžeš pracovat v mé bezpečnostní agentuře. Můžu ti opatřit byt. Nemusíš dělat tohle. Je to nebezpečné.“

„Jsem ráda, že o mě máš starost. Uvidíme se příští týden?“

Přerušil je jeho mobil na nočním stolku. Natáhl se pro něj.

„Nathane? Tady Karen. Je tady zase ten velký chlap. Dostal Cindy!“

„Budu tam za sedm minut. Můžeš se dostat na terasu?“

„Myslím, že ano.“

„Tak to udělej. A zhasni všechna světla.“

O dvě minuty později již rázoval hotelovou halou s Marou v patách. Jakmile byl za automatickými skleněnými dveřmi, rozběhl se sprintem ke svému Fordu Mustang. Na betonu cvakaly lodičky na vysokém podpatku, jak Mara spěchala, aby s ním udržela krok.

Poté, co vyjel k západu na Hotel Circle North, přidal plyn a rozjel se osmdesátikilometrovou rychlostí. Když prudce uhnul do protisměru, aby se vyhnul jednomu SUV, Mara si zapnula bezpečnostní pás.

„Myslela jsem si, že si ten chlap už dá pohov.“

„Zřejmě nepochopil mé varování.“

„Co uděláš?“

„Dám mu důraznější varování.“

Křižovatku projel na červenou a s kouřícími pneumatikami najel na I-8. Během deseti vteřin se s jekotem řítit stotřicetkilometrovou rychlostí pod nadezdem Morem Boulevard. Na nájezdu na I-5 ujížděl za jakýmsi minivanem a poté ze svého mustanga vyždímal sto osmdesát kilometrů v hodině.

Od Karenina telefonátu uplynuly čtyři minuty. Za čtyři minuty se toho může stát hodně. Násilím tuto myšlenku potlačil a soustředil se na řízení. Zazvonil mu telefon. Když na displeji uviděl jméno svého obchodního partnera, hovor přijal. Telefon tak pozdě v noci byl důvodem k obavám. „Jsi v pořádku?“

„Já?“ ozval se Harvey. „Jo.“

„Momentálně nemůžu mluvit.“

„Jseš ty v pořádku?“

„Deset minut.“

„Máš je mít.“

Tlak, který Nathan cítil, byl o to větší, že Karen volal jemu, ne na policii. Mohla vytočit 911. Měl podezření, že policie o její eskortní službě věděla, ale její ženy byly prvotřídní, slušné a zdrženlivé. Kareniny ženy nebyly štetky, které se prodávaly za dvacet dolarů, aby měly na svou dávku pervitinu nebo heroinu. Byly to společnice sofistikovaného společenského typu. Drahé. Vedle toho Karenino podnikání nebylo rozsáhlé a policii nikdo nedal tip. Karen zavolala Nathanovi též kvůli jeho vztahu s Marou. Dával pozor na ni i na ostatní ženy. Před několika lety v Karenině domě instaloval high-tech zabezpečovací zařízení.

Když sjížděli z dálnice, Nathan mrkl na hodinky. Šest minut. Ztraceně dlouho.

Poté, co zpomalil na stopce, znovu přidal plyn až na sto kilometrů za hodinu.

„Nathane!“

Viděl to.

Zleva vyskočila zrzavá kočka. Uprostřed ulice se náhle zastavila a ztuhla. Její modrošedé, ve světlech se lesknoucí oči žhnuly jako miniaturní světlomety. Nathan plynulým pohybem stočil volant doprava a přilepil se těsně k obrubníku.

„Přejeli jsme ji?“

Mara se rychle ohlédla dozadu. „Ne. Je pořád tam.“

Nathan se odlepil od obrubníku a před další zatáčkou dupl na brzdu. O půl minuty později zaparkoval necelých padesát metrů od Karenina domu a nechal motor běžet. Poté, co tak usilovně pracoval, potřeboval vychladnout.

„Zůstaň tady. Za pár minut vypni motor.“ Natáhl se přes Maru, otevřel schránku na rukavice a vytáhl svůj devítimilimetrový Sig Sauer

P-226. Vystoupil z auta, natáhl závěr, zasunul náboj do komory a kohout opět spustil. Pistoli zastrčil dozadu za své modré džíny a rozběhl se po chodníku. O několik domů dál třikrát zaštěkal pes, ale opět ztichl. Pod oranžovými kužely pouličního osvětlení stály po prsa vysoké popelnice na tříděný odpad jako vojenské strážce.

Na Karenině příjezdové cestě stál terénní pick-up. Byl dovybaven většími pneumatikami a dodatečnými reflektory na tyči nad kabinou. Nathan jen zavrtěl hlavou. Všechno zbytečně velké a mimo kontrolu, právě tak jako majitel auta. Zastavil se na Karenině dvorku a naslouchal, pak přiložil ucho k temnému oknu. Žádná hudba. Žádný hluk zápasu. Nic.

Natáhl se přes vrata bočního dvora a vytáhl západku. Vrata se tiše otevřela. Přešel k rohu domu a nahlédl za něj přes velký truhlík plný ostnatých kaktusů. Karen se ve vlhkém vzduchu objímala, jako by jí rozechvívala zima. Tiše trylkovitě hvízdla. Přispěchala k němu.

„Jaká je situace?“

„Je vevnitř se Cindy.“

„Kde?“

„Nevím.“

„Ublížil jí?“

„Nevím.“

„Můj mustang je kus dál na ulici.“

„Nemůžu Cindy opustit.“

„Tohle zvládnou.“

„Nathane...“

„Karen, prosím. Jdi.“

Při představě, jak ten chlap Cindy týrá, se v něm začal zvedat vztek. Tělo mu ztuhlo přílivem adrenalinu, který hrozil, že ho zcela ovládne. Zavřel oči, zpomalil dýchání a uvolnil ruce. Když si uklidnil mysl, stáhl ze sebe košili a upustil ji na terasu. Nechtěl protivníkovi poskytnout nic, za co by ho mohl chytit.

Vytáhl pistoli a postupoval podél zadní zdi domu, jeho pohyby byly jisté a tiché. U každého temného okna se zastavil a naslouchal. Všude klid. Vůbec žádný zvuk. Propracovával se přes terasu změtí rostlin v květináčích a nábytku, dokud se nepřiblížil k zasouvacím skleněným dveřím. Když nezaznamenal žádný pohyb, vklouzl dovnitř.

Hned to uslyšel. Mužský hlas. Tlumený, přicházející z haly přes zavřené dveře.

Projela jím další dávka adrenalinu, tentokrát ji ale měl pod kontrolou. Na rtech se mu objevil úsměv. Nathan McBride ve svém živlu.

Následující zvuk ho ale o úsměv okamžitě připravil. Byl to nezměnitelný zvuk ruky dopadající na maso. Nathan rozkopl dveře s takovou zuřivostí, že se vyrvaly z pantů. Cindy, plně oblečená, se krčila v koutě, nohy skrčené u hrudi. Na levé tváři měla čerstvou stopu po úderu.

Muž sklánějící se nad ní se prudce obrátil a zamžikal. „Ty.“

„Ano, já.“

Byl přesně takový, jak si ho Nathan pamatoval – jedna hora svalů, obrovský, možná až o pět čísel vyšší než on. S vyholenou hlavou a postavou ve tvaru přesýpacích hodin vypadal jako vyhazovač. Kdokoli jiný by při pohledu na něj mohl dostat strach. Ale pro Nathana to bylo jen sto čtyřicet kilogramů hamburgerů s přilepeným mozečkem obojživelníka.

Nathan vykročil vpřed a volnou rukou muži uštědřil políček, který na jeho tvář dopadl s mokrým, hlasitým plesknutím. Ustoupil zpět a čekal na reakci, o níž věděl, že přijde.

Muž pohlédl Nathanovi do očí, pak vrhl pohled na pistoli a poté se mu opět zahleděl do očí.

„Copak, tohle?“ Nathan poslal Sig Sauer po koberci k mužovým nohám.

Vyhazovač se zmateným výrazem pohlédl dolů na pistoli a mimoděk si otřel nosní dírky palcem a ukazováčkem. Kokain.

Kdyby ten chlap měl alespoň špetku smyslu pro realitu, na místě by to vzdal, protože nyní stál tváří v tvář protivníkovi bez košile, s tělem pokrytým jizvami, který vypadal, jako kdyby vypadl z nějakého zápasu na život a na smrt na jakési cizí válečné planetě. Ale tomuto muži to pořádně nemyslelo. Nepochybně byl zvyklý ve rvačkách vítězit. Nu, to se teď mělo změnit.

Vyhazovač pistoli u svých nohou ignoroval, sklonil hlavu a zaútočil jako býk.

Nathan věděl, že to přijde.

Ukročil stranou a muže mrštil proti zdi. Jeho hlava udeřila do stěny ze sádrokartonových desek a zanechala v ní prohlubeň ve tvaru misky. Nathan ho kopl do žaludku a miska se ještě prohloubila. Muž hekl, zaklel a trhnutím se osvobodil.

Nathan ustoupil. „Je tady trochu těsno,“ řekl. „Nedokončíme to v obývacím pokoji?“

„Žádný problém.“

Nathan pokynul ke dveřím a uhnul stranou, aby vyhazovači umožnil opustit ložnici jako prvnímu. Ukázal na Cindy. „Zůstaň tady.“ Protivníka sledoval v bezpečné vzdálenosti, a tak spíše vycítil, než viděl, jak mizí za rohem obývacího pokoje. Pak uslyšel kovový zvuk a věděl, o co se jedná.

Pohrabáč z krbu.

Při průchodu chodbou Nathan úmyslně dělal hluk a poté se zastavil něco přes metr za rohem. V místě, kde by byl stál, kdyby se nezastavil, prorazil zeď se syčivým zvukem černý tvar pohrabáče. Nathan kopl vyhazovače do paže, přirazil ji ke zdi a s uspokojením ucítil, že se loketní a vřetenní kost zlomily. Ruka poklesla a upustila pohrabáč.

„To musí bolet,“ řekl Nathan. „Máš už dost?“

Vešel do obývacího pokoje a vyhazovač znovu zaútočil. Překvapivě rychle, ale přesto ne dost rychle.

Nathan se sklonil a pak se se vši silou znovu rychle zvedl.

Muž Nathanovi doslova přeletěl přes záda a s heknutím přistál na podlaze. Převalil se na břicho, pokusil se zvednout a zdál se překvapen, když se nemohl opřít o jednu z rukou.

„Zlomená,“ poznamenal Nathan.

„Seš mrtvej.“

Nathan roztáhl ruce a pohlédl na sebe.

Vyhazovač se vyhrabal na nohy a vrhl se vpřed s levou pěstí namířenou na Nathanovu čelist. Nathan, očekávající úder, trhl hlavou doprava a rychle zvedl levý loket, který muži rozbil nos. To byl zásah! U 99,9 procent lidské populace mělo žádoucí účinek už samotné trauma takového nárazu. Párty skončila. Zhasnout. Chůvu poslat domů. Ale tento muž si pouze otřel nos a úkosem pohlédl na čerstvou krev na svých prstech.

„Měls ho křivej, asi o třináct stupňů doprava,“ řekl Nathan. „Teď je rovnej. Zadara.“

Vyhazovač zdravou rukou chytil převrácenou židli a hodil ji po Nathanovi. Ten se sehnul a skleněné dveře za ním se roztrhly.

Vyhazovač, řvoucí jako maniak, zaútočil potřetí.

Ale útok nedokončil.

Zakopl totiž o roh konferenčního stolku. Kdyby nepřistál přímo na převráceném křesle, bylo by to komické, ale jeho levá očníce navázala přímý kontakt s koncem nohy křesla. Hybná síly přesouvajících se sto čtyřiceti kil živé váhy... S trochou štěstí se ale oko možná zachrání, tedy pokud už nevisí z očního důlku.

Muž se stočil do klubíčka a zdravou rukou si zakryl oko.

Nathan ucítil, jak místnost opouští cosi téměř hmatatelného.

Boj skončil.

Myslí mu prolétla jedna absurdní vzpomínka, něco, co říkávala jeho matka. *Je to samý smích a legrace, ale jen dokud někdo nepřijde o oko.* Doufal, že to nebude tento případ. Prožít příštích padesát let se skleněným okem a bez perspektivního vidění by za jeden políček Cindy

nebylo spravedlivou cenou. Zlomené předloktí a rozbitý nos by měly představovat dostatečný trest.

„No tak,“ řekl Nathan. „Podívám se ti na to. Už je konec, okej?“

Mohutný chlap se s obtížemi zvedl na kolena, levou ruku si stále držel na oku.

„Podívám se ti na to oko. Jestli se o něco pokusíš, začneme znovu.“

Žádná odpověď.

Nathan stiskl vypínač na zdi a před náhlou záplavou světla přivřel oči. Vyhazovač, tisknouc si ruku na oko, vypadal zlomeně a zhrouceně jako násilník, který konečně narazil na někoho silnějšího.

„Nech mě, ať se ti podívám na to oko. Klídek. Jak se jmenuješ?“

Muž pomalu odtáhl ruku. „Toby.“

Tobymu z nosu prýštila krev a stékala dolů přes rty a bradu. Nathan si z bezpečné vzdálenosti prohlížel jeho oko. Náraz našťěstí nesměřoval přímo na oční bulvu. Minul ji asi o centimetr, ale kůže nad okem byla roztržená.

„Nu, Toby, mám pro tebe dobrou zprávu. O oko nepříjdeš, budeš ale mít nádherný monokl. Bylo to o fous.“ Odmlčel se, aby se ujistil, že bude mít Tonyho plnou pozornost. „Můžeš tuhle zkušenost hodit za hlavu, ale můžeš ji také využít ke změně svého života, pustit se po jiné cestě.“ Nathan sledoval, jak několik vteřin zvažuje jeho slova. Byl to urostlý muž – ve skutečnosti obr – a lidé si takovou velikost často spojují s hloupostí. Nathan byl také velký, i když ne tak jako tenhle chlápek, a i on často cítil, že s ním lidé jednají, jako kdyby byl samý sval bez mozku.

„Ujely mi nervy,“ vysvětloval Toby.

„To jsem viděl. Všiml sis, že jsem ti schválně říkal věci, které tě měly vytočit?“

„Nemohl jsem si pomoci.“

„Ale ano, mohl.“

Toby mlčel.

Nathan si k němu dřepł. „Já dělám tohle. Když cítím, že začínám mít vztek a chci někomu opravdu ublížit, ovládnou to za pomoci mentálního obrazu. Říkám tomu bezpečnostní pojistka. Ty tomu můžeš říkat, jak budeš chtít. Pro mě je to bezpečnostní pojistka. Rozumíš mi zatím?“

Toby přikývl.

„Představ si, jak ze stromů padá na podzim barevné listy a všude kolem tebe jemně dosedá na zem. Zkus to. Začni tím, že zavřeš oči a budeš si to představovat.“

K Nathanově překvapení Toby zavřel oči.

„Stojíš pod stromy se vztyčenou hlavou, rukama roztaženými s dlaněmi obrácenými nahoru. Listy padají všude kolem tebe, otírají se ti o kůži. Hluboce se nadechni. Pomalu vydechni. Sleduj, jak se listy kolem tebe třepetavě snášejí k zemi. Pohybují se v dokonalé harmonii. Každý list si od tebe vezme malý kousíček vzteku a odnese jej pryč. Znovu se hluboce nadechni a pomalu vydechni.“

Toby chvíli vypadal klidně, pak sebou ale trhl. „Au, člověče, bolí mě ruka.“

„Uvědomil sis to až teď?“

Toby znovu přikývl.

„Jsi hodně sjetý?“

„Měl jsem dvě řádky.“

„Udělej pro sebe něco dobrého a nech toho. Ušetříš tak spoustu peněz a budeš mít mnohem větší radost ze života. Životní bohatství je v drobnostech. Potřebuješ vidět svět kolem sebe, být si vědom jeho detailů. Budeš možná potřebovat pomoc, aby se ti podařilo přestat, ale až si uvědomíš, že nepotřebuješ drogy, aby ses bavil, máš problém vyřešený.“

„Zkusím to. Zápasíš dobře.“

„Jak jsem už řekl, jde jen o detail. Věděl jsem, že jsi v nějakém pervitinovém rauši, protože tvé zornice byly na šero v místnosti příliš rozšířené. Věděl jsem, že jsi pravák, protože sis nos otíral pravou rukou.“